

lige Natur fremdeles kunde præge Befolkningen, som den har gjort det i sin Tid og da har været med til at skabe Folket, saaledes som det er. Og dør tror jeg, at Dyrene, de vilde Dyr, spiller en meget større Rolle for hele Folkekarakteren og for Folkesindets Dannelse, end man almindelig vil indrømme eller forstaa, fordi denne Betydning i en saa væsentlig Grad falder i Barneaarene og netop i de Aar, da Karakteren og hele Personligheden dannes og grundlægges saaledes, at den trods alle mulige Forsøg derpaa aldrig kan ændres fra det, den er blevet præget af i Barnealderen. Hvilken Rolle har f. Eks. et Dyr som Ræven eller et Dyr som Ravnen ikke spillet i vor Folkefantasi, og hvilken Rolle spiller de ikke den Dag i Dag i Samtale og Liv Landet over? En meget betydelig. Og dette maa man ikke undervurdere. Hvis man undervurderer det, forstaaer man ikke det Milieu, hvoraf man selv er rundet.

Ud fra dette Synspunkt vil jeg betragte en Jagtlovgivning, og de Bestemmelser i Loven, der tager Sigte paa at værne vor Fauna og redde fra Undergang, hvad reddes kan af det, der findes af Vildtnatur her i Landet, er da for mig det allervæsentligste i denne Lov. Jeg kan kun i ringe Grad gaa med til at anlægge et økonomisk Synspunkt. Jeg ser nok, man gør det hist og her i Motiverne, og nogen økonomisk Rolle spiller Jagten jo ogsaa, men sammenlignet med de almindelige Erhverv er det dog en saa ganske underordnet Side af Sagen, at det paa intet Omraade bør sættes op overfor det, der er det væsentlige i denne Lovgivning. Ud fra denne Betragtning ser jeg ogsaa paa det Jagttegn, der indføres. Jeg ser det ikke som en Bestemmelse ud fra et Godsejerskrav, som en Slags Privilegium, der indføres, men som et Middel, der maaske dog ikke vil faa alt for stor Betydning, til at øve en vis Kontrol, indføre en vis Begrænsning af Jagtudøvelsen. Den har hidtil haft en alt for tilfældig Karakter, og paa Jagtlisten vil man desværre kunne se opført Mennesker, der er blevet ødelagt i meget betydeligt Tal hvert Aar. Saaledes som man fra Befolkningens Side i Øjeblikket forholder sig overfor vor Fauna, overfor de vilde Dyr her i Landet, er det Tidspunkt ikke fjernt, da den ene Art efter den anden forsvinder og fuldstændig udryddes. Til sidst vil de alle forsvinde, hvis man ikke griber ind. Og den Betragtning, som man undertiden hører gjort gældende: Det manglede bare, at jeg ikke skulde have Lov, naar der sidder en Hare paa min

Mark, at gaa ned og skyde den, eller jeg ikke skulde kunne give min Karl Lov til det, er ikke meget vel begrundet. For det første har man kun Lov til at gøre det en ganske kort Tid af Aaret, og for det andet kender vi Indgreb fra Lovgivningsmagtens Side paa saa mangfoldige andre Omraader. Jeg behøver blot at pege paa, hvad der ligger nær i denne Forbindelse, Bestemmelserne om Fredning af Skove, der i ikke ringe Grad er vedtaget ud fra lignende Motiver som dem, jeg her nævnte. Jeg kan dog ikke erklære mig tilfreds med den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet om Jagttegnet er løst. Det synes mig i og for sig urimeligt, at Ejeren af Grunden skal have det for 2 Kr., medens andre skal give 20 Kr. for et almindeligt Jagttegn. Efter den Opfattelse, jeg har af Jagtretten, er Ejersens Ret ikke saa forfærdelig meget forskellig fra andres Ret. Og dertil kommer, at ingen udøver Jagten paa sin egen Grund uden at være Lovgivningen underkastet i Almindelighed, og uden at der er den samme Risiko til Stede for hans Omgivelser, som naar han gaar andre Steder. Endelig er der ikke nogen kinesisk Mur omkring Markerne. Selv om man skyder en Høne, der falder paa ens egen Jord, kan Resten af Skuddet meget vel gaa ind over Naboens Grund, navnlig hvor det drejer sig om Smaalodder. Jeg er derfor ikke stemt for den store Forskel. Jeg synes ogsaa, at 20 Kr. er vel højt at gaa, naar man ikke, hvad jeg ikke vil, vil være med til at gøre Jagten til et Velstandsprivilegium. Man burde have sat Prisen mere ensartet og sat den lavere. Jeg kan heller ikke være med til — det blev ogsaa nævnt af det ærede 5te Medlem for 6te Kredts (Johansen) —, at Jagt paa Søen skal kræve det dyre Jagttegn. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Minister maaske kunde være villig til ved anden Behandling at modtage en Ændring i saa Henseende. Jeg tror, det bliver nødvendigt at ændre denne Bestemmelse, og mener Ministeren, at han ikke kan gøre det, at der ikke bør laves om her paa dette Punkt, da det efter gammel Erfaring kan tænde Ild i den Række Lunter, der altid har siddet omkring et saadant Lovforslag, er der jo den Vej at gaa, at man i næste Samling, til hvis Begyndelse der jo ikke er saa længe, kan vedtage en Ændring paa dette Punkt, efter at Loven er vedtaget her. Jeg skal derfor heller ikke sætte megen Kraft ind paa at faa en Ændring gennemført nu — ogsaa fordi jeg gerne vil hjælpe Regeringen til saa snart som muligt at faa denne Sommersamling sluttet. Ved egen Hjælp kan den aabenbart ikke